

Jugoszlávia Kommunista Pártjának harminc esztendeje

Irta: Mosa Pijade

Jugoszlávia Kommunista Pártja áprilisban tölti be megalakulásának harmincadik évét.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának léte Jugoszláviának, mint államnak a keletkezésével kezdődik. Ebben az államban tömörültek történelmünk folyamán először — a bolgárok kivételével — az összes délszláv népek, amelyeket századokon át országok és tartományok határai választottak szét. Ezek az országok és tartományok néha és néhol délszláv, többnyire azonban idegen uralom alá tartoztak.

Éppen ezért Jugoszlávia Kommunista Pártjának megalakulása a délszláv országokban nem az első megjelenési formája a szocialista munkásmozgalomnak, hanem egyesítése azoknak az addig különálló mozgalmaknak, amelyek mögött akkor már az önálló szocialista pártok negyedszázados történelme állott.

Másrészt Jugoszlávia Kommunista Pártjának megalakulása arra az időre esik, amikor az oroszországi szocialista forradalom győzelmével a világ kapitalista és szocialista részre hasadt. Ez a győzelem a gyarmatok és a függő viszonyban álló országok elnyomott népeinek felkeléséhez és felszabadító háborúhoz kapcsolódó szocialista forradalmak korszakát nyitotta meg. Arra az időre esett, amikor a nagy Lenin felhívására megalakult a Harmadik Kommunista Internacionálé.

Ezért Jugoszlávia Kommunista Pártjának megalakulása egyúttal a délszláv országok szocialista pártjainak új, forradalmi alapon történő egyesülését jelenti; azoknak a pártoknak egybeolvadását a Kommunista Pártba, mint a világ Kommunista Pártjának alkotó részébe, amelyek mögött akkor már negyedszázados nemzetközi kapcsolatok állottak a Második Internacionálé keretében.

A munkásosztály mozgalmainak, egyesüléseinek, sztrájkjainak a szocialista eszmék fejlődésének első nyomai a délszláv országokban még egy negyedszázaddal előbb fellelhetők.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának mély gyökerei vannak, amelyek a délszláv országok modern proletáriátusának történelmébe nyúlnak vissza egészen a proletariátus gyermekkoráig, amikor a szocialista eszmék első terjesztői nálunk kapcsolatban állottak az Első Internacionáléval s a hazai reakció rágalmait ellen védelmükbe vették a Párisi Kommünt.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának történelme a modern munkásosztály és a szocializmus dicsőséges történelme a délszláv országokban.

A régi Jugoszlávia huszonkétéves fennállása folyamán, a győztes nyugati imperialisták védnöksége alatt történt megalakulásától a fasiszta betörés és az uralkodó burzsoázia árulása folytán bekövetkezett összeomlásáig, Jugoszlávia Kommunista Pártja csak az első két esztendő alatt működött legálisan; húsz teljes éven át törvénytelen kívül állott és véres üldözéseknek volt kitéve. E húszesztendős nehéz küzdelemben, a fehér terror kíméletlen adottságai közepette a jugoszláv proletáriátus

számtalan nagy áldozatot hozva kiképezte forradalmi élgárdáját; Jugoszlávia Kommunista Pártja a proletárforradalom törhetetlen fegyverévé edződött, legyőzhetetlen erővé vált, amely a nagy nemzeti katasztrófia pillanatában képes volt a délszláv népeket megszervezni és győzelmes harcra vezető nemzeti és szociális felszabadulásunkért.

Csak a Tito által vezetett, bátor és következetes marxista-leninista vezetőség irányítása alatt álló Kommunista Párt ereje volt képes a nép minden valóban demokrata és hazaszerető erejét mozgósítva a régi Jugoszlávia állami katasztrófáját átváltoztatni a burzsoá-Jugoszlávia katasztrófájává s a szocialista népi forradalom győzelmének alapjává. Csak a Párt volt képes az addig szétszórót délszláv népeket egységes, szilárd csat sorba tömöríteni s elindítani őket tartós és megingathatatlan testvériségünk és egységünk széles és ragyogó útján, amely közös államunknak, az egyenjogú népek testvéri közösségének megalakításához vezetett. Jugoszlávia Kommunista Pártja küzdelmének példájával bizonyítékot nyújtott arra nézve, hogy a második világháború adottságai közepette a nemzeti felszabadulást nem lehet úgy kiharcolni, hogy csak az idegen, imperialista megszállók ellen küzdünk, ha ugyanakkor nem harcolunk a saját uralkodó burzsoáziánk államgépezetének megsemmisítéséért is, ha nem kapcsoljuk egybe a nemzeti felszabadító háborút a szocialista népi forradalommal. Ez pedig, megfordítva, annyit jelent, hogy a szocialista forradalom győzelmét Jugoszláviában a második világháború — amely a győzelemhez távlatot nyitott, amely ezt a győzelmet napirendre tűzte, amelyben a hitlerista-ellenes blokk élén a Szovjetszövetség állott — adottságai között csak úgy lehet biztosítani, ha a forradalom a legkövetkezetesebben vezetett nemzeti felszabadító harcokra támaszkodik, mert ez a háború legelső, alapvető feladata. A háborút meg kell nyerni, hogy át lehessen térni a gazdasági élet szocialista átalakítására; ez utóbbit viszont nem lehet megvalósítani, ha az államhatalom már a háború folyamán nem kerül a dolgozó nép kezébe, amelynek élén a munkássztyál áll, a Kommunista Párt vezetése alatt. Az idegen megszállás ellen fegyverrel vívott felszabadító harc és a kapitalista osztály hatalmának megdöntésére irányuló küzdelem kölcsönösen feltételezték egymást: ugyanannak a felszabadító harcnak két arculatát jelentették, amelyeket sem időben, sem tartalomban nem lehet különválasztani, mert ugyanannak az osztály-tartalomnak a kettős kifejezései voltak.

A fasiszta hódítók által megszállott európai országok kommunista pártjai közül csak Jugoszlávia Kommunista Pártja mutatta a következetes harc e példáját, összekapcsolva a jelen céljait a holnap céljaival. Ezért hozta ki csak ez a párt államát a háborúból már kiépített, út típusú, a népi demokrácia alapján nyugvó szocialista államként. A megszállás és a Szovjetszövetség elleni fasiszta támadás első percétől kezdve ezért teljesítette csak ez a párt következetesen a szocializmus első országának védelmére és megsegítésére irányuló nemzetközi kötelességét.

És csak azért volt képes Jugoszlávia Kommunista Pártja arra, hogy a nép fasizmus elleni élet-halál harcának leghevesebb szakaszában kikovácsolja azokat a hatalmas fegyvereket, amelyek biztosították a nemzeti és szocialista felszabadulás sikerét, mert »az adott viszonyok között, amikor az országot, az imperialisták megszállták, s amikor a hazai burzsoázia átváltozott a nemzeti árulók hadállásaiba» (a JKP. Programja) szabályszerűen és következetesen alkalmazta a marxizmus-leninizmus nem szó szerinti, hanem az akció irányításaként fel fogott tanítását a proletár forradalomról és a proletáriátus diktatúrájáról. Ezek a fegyverek:

a nép erejét képező forradalmi, népi hadsereg: a népfelszabadító bizottságok, mint a forradalmi népi hatóság szervei; a Népfront, mint egységes, nem koalíciós alapokon nyugvó, általános népi, harcos politika szervezet, valamint az ifjúsági és női szervezetek. Mindezek a századok óta elnyomott és elhanyagolt néptömegekben mérhetetlen erőforrásokat tártak fel, amelyek a Kommunista Párt eszmei irányításával e tömegeket átképezték, a szocialista társadalom öntudatos építőivé alakították.

A partizán (vagy guerilla) harcmodor már Napoleon spanyolországi és oroszországi hadjáratai óta ismeretes. Azóta Európa, Ázsia és Afrika sok népe alkalmazta. A reguláris hadsereg és a partizán-egységek tevékenységének kombinációja hasonlóképpen ugyanolyan régi ott, ahol volt reguláris hadsereg. Az erre vonatkozó elméletet az első világháború előtt minden szerb hadnagynak tudnia kellett, mert a szerb hadsereg háború esetén a »katonai-csetnik«-különítményekre támaszkodott s ezért a hadsereg és a katonai-csetnik-különítmények kombinációjának elméletét a tiszti akadémián tanították. A partizán harcmodor és az említett elmélet tehát nem a mi találmányunk; felszabadító harcainkban nem ez volt az újdonság. Csak azok állíthatják, hogy mi ezt újnak, saját találmányunknak tekintjük, akik a régi miatt nem látják az újat és akik oly keveset törődtek Felszabadító Háborúnk tanulmányozásával, hogy még azt sem tudják, hogy nem volt reguláris hadseregünk s így annak tevékenységét nem kombinálhattuk a partizán-egységek akcióival. Mi partizán-csoportokkal, partizán-egységekkel *kezdünk*; a partizánakciókat széleskörű népi felkeléssé fejlesztettük, amelyet partizán-egységek vezettek. A harcok folyamán ezekből az egységekből alkottuk meg a teljesen új reguláris hadsereget, az akció segéd-szerveiként továbbra is a partizánegységeket szervezve, amelyeket azután a reguláris hadsereg szintén magába olvasztott. Ez az új hadsereg forradalmi hadsereg volt; nemcsak a nép sújtó öklét képviselte a megszállókkal szemben, hanem népi forradalmunk fegyveres erejét is. Nálunk az a jellemző, az az »új«, hogy vezetésünk már a forradalom első napjaiban belátta annak szükségességét, hogy a partizán-egységeket reguláris hadsereggé kell fejleszteni és ezt feladatának tekintette. E feladatát sikeresen meg is oldotta és ezzel a felkelés Jugoszlávia háborújává izmosodott az országot megszállva tartó államok ellen. Ily módon a hitlerista-ellenes szövetséghez egy új harcoló szövetséges, egy új harcoló baráti állam csatlakozott.

A népfelszabadító bizottságok szemmel láthatóan szovjet-tapasztalatokon alapultak. Elnevezésük megfelel felkelésünk és háborúnk konkrét adottságainak. Vezetőségünk érdeme nem magában a formában, hanem abban a tényben rejlik, hogy felismerte: az ország felszabadításáért folyó küzdelem nem lehet sikeres, ha a megszállók elleni harccal egyidejűleg nem romboljuk le a régi hatalmi szervezetet s nem helyettesítjük új, forradalmi hatalommal, amelynek szerveiként legalkalmasabbnak a népfelszabadító bizottságok látszottak. Az a forma, amelyet ma már Csehszlovákiától Észak-Koreáig a népi demokráciák minden országa átvett.

Románia a népbizottságokat a napokban honosította meg s így még csak Magyarországon nincsenek népbizottságok. Mivel azonban Magyarország is demokratikus népi alkotmányt készül életbeléptetni, neki is meg kell honosítania a néphatóságokat.

Egyik-másik megszállt országban is szerveztek partizán-egységeket a kommunista pártok, de csak mint »ellenállási mozgalmakat«. Nem látták szükségesnek, hogy ugyanakkor elpusztítsák burzsoázájuk hatalmi

apparátusát, s hogy megteremtsék a felfegyverzett nép új hatósági szerveit. Ezért fegyverezte le őket a burzsoázia a háború után olyan könnyen, ellenállás nélkül.

A Népfront se a mi találmányunk. Azonban csak Jugoszláviában alakult meg és fejlődött ki már a háború elejétől kezdve — tekintet nélkül bizonyos koalíciós elemekre a kezdetben — mint egységes, általános népi szervezet, egyéni tagsággal; a népi demokráciák más országai-
ban párt-koalíció volt. Ezekben az országokban ma teljes erővel azon igyekeznek, hogy a népfrontnak ugyanolyan szervezetet adjanak, mint nálunk, noha Népfrontunknak éppen e jellege miatt született meg a SzK(b)P KV leveleiben és a Tájékoztató Iroda határozatában az a képtelen állítás, hogy ez a Párt alakatlan, tarka tömeggé való feloldását. Pártunk arculatának elrejtését, a mensevik-likvidátorságot jelenti. Sajnálatos, hogy ezért továbbra is szidnak bennünket, nekik viszont szerencsájük, hogy a valóság arra kényszeríti őket, hogy népfrontjuk fejlődését abba az irányba tereljék, amelybe a mi tapasztalataink olyan megdönthetetlen igazolást mutatnak fel. Ugyanez áll az ifjúsági és női szervezetek tekintetében is.

Miért igyekszenek most a népi demokráciák többi államában a népfrontokat a mi Pártunk tapasztalatainak és elméleti tételeinek felhasználásával átszervezni? Azért, mert ez olyan formája a munkás, a paraszt és a népi értelmiség politikai szövetségének, amely a szocialista állam népi demokratikus alakjának legjobban megfelel és mert ilyen szervezet nélkül a kommunista pártok szektákká válnának és elszigetelődnének a középosztályoktól. Hogy mindezek ellenére arról beszélnek és azt írják, hogy Népfrontunkban a zsíros-parasztok uralkodnak s hogy országunkban a zsíros-parasztok hozzák a törvényeket, ez kikerülhetetlen következménye annak, hogy a tudomány marxista-leninista pártszervezését a »tudomány« frakciózásával helyettesítik.

Falvaink szocialista átalakulásának folyamata Pártunknak a dolgozó parasztságra még a háború folyamán kifejtett nagy eszmei hatásában, a Népi forradalomban betöltött irányító szerepében gyökerezik. A háború után ez a folyamat elmélyült és a kis- valamint a középparasztok fejlődését és védelmét célzó sorozatos intézkedések folytán határozott formát öltött. Ilyen intézkedések: a parasztság nagymértékű részvétele a hadalomban, az újjáépítésben, a szocializmus építésében; a népi tömegszervezetek munkája a falvakban, a szervezetek különféle típusainak fejlesztése; a dolgozó parasztok felszabadítása a bankok, uzsorások és a gazdag falusi elemek kizsákmányolása alól; a gazdag falusi elemeknek, mint kizsákmányolóknak folytonos háttérbe szorítása és káros tevékenységük korlátozása. Hogy Pártunk helyes politikája a falun milyen eredményeket hoz, azt a most mutatkozó, kis- és középparasztokat átfogó hullám bizonyítja. Minden nyomás nélkül termelő parasztszervezeteket alakítanak a nélkül, hogy kimondtuk volna »a kulákok, mint osztály megsemmisítésének« felszavát. Ez a jelszó, ilyen alakban, a Szovjetszövetségben szükséges volt; ugyanilyen formában a népi demokrácia többi államának képviselőinél azonban pusztán szólam-má, üres sablonná válik, s csak nehézségeket okozhat nekik a kenyérellátás terén és a munkások és parasztok szövetségének gyengüléséhez vezethet. A termelő parasztszervezeteknek ez a lendületes, tömeges, önkéntes megalakulása, — amely falvainkban a JKP KV II plénumának a falu szocialista átalakulásának és a mezőgazdasági termelés fejlesztésének terén a Pártra váró alapvető feladatokról szóló határozatának közzététele után kezdődött. — ahhoz a tényhez nyújt újabb bizonyíté-

kot, hogy Pártunk sikerei onnan erednek, hogy következetesen a marxizmus-leninizmus tanítására támaszkodva tudja azt alkotó módon a konkrét adottságokra alkalmazni, hogy a dolgozó paraszttömegekben biztosította és megszilárdította irányító szerepét s hogy a tömegszervezetek rendszerén át képes volt a legszorosabb kapcsolatba lépni a dolgozó parasztok milliós tömegeivel s ki tudta érdemelni korlátlan bizalmukat.

Pártunk abban az időben lendítette az országot a szocializmus építésébe, amikor még sok szovjet teoretikus a kizsákmányoló államok csoportjába sorolta a népi demokrácia államát. A társadalmi fejlődés törvényei és Öt éves Tervünk sikeres végrehajtásának példája összetörtek minden olyan halvaszületett elméletet, amely tagadta a szocializmus felépítésének lehetőségét a népi demokrácia államában. Az az út, amelyet Pártunk politikájával és elméleti tételeivel tört, most ebben a tekintetben is a szocializmus nemzetközi tulajdona lett. Bebizonyosodott, hogy Pártunk — mivel következetesen a marxizmus-leninizmus álláspontjára helyezkedett, önfeláldozóan és fáradhatatlanul küzdött ennek valóráváltásáért, megtalálta a kapitalizmus lerombolásához és a szocializmus építéséhez vezető azon utat, amely nemcsak országunk adottságainak, hanem általában a mai világhelyzetnek is megfelel. Ennek az útnak a helyességét Pártunk elméletben is, gyakorlatban is bebizonyította. A népi demokráciák többi államának is erre az útra kell lépniök, mert a társadalmi fejlődés törvénye rákényszeríti őket. Ily módon ők is ennek az útnak a helyességét bizonyítják.

Pártunk, amelyet vezetői nemzetközi szellemben nevelnek — ezt a háború folyamán fényesebben igazolta, mint bármelyik európai kommunista párt — rendületlenül a nemzetköziség álláspontján és a világ imperialista-ellenes arcvonalaának első sorában állt. Ezt a helyzetet Jugoszláviának a Szovjetszövetség és a népi demokráciák országai elleni ellenséges magatartására vonatkozó semmiféle rágalom sem változtathatja meg, akárkitől ered is és akármilyen formában kürtölk is világra. Pártunk a szocialista országok között fenntartandó viszony tekintetében is szilárdan a marxizmus-leninizmus alapján áll.

Ha a közép- és délkelet-európai országok egész sorának elválása az imperializmustól a legfontosabb jelenség mindazok között, amelyeket a második világháború adottságai idéztek elő, tehát azé a háborúé, amelyben a Szovjetszövetségnek, mint a szocializmus országának döntő szerep jutott — már pedig ez valóban így van — akkor Jugoszlávia Kommunista Pártjának az a legnagyobb érdeme, hogy már a háború folyamán új, népi demokrata államot alakított, hogy megteremtette ezen új államforma alapvető szerveit, hogy alig fél évvel a háború befejezése után olyan alkotmányt adott az országnak, amely Európa és Ázsia minden, népi demokrata államának mintául szolgált, hogy haladása közben társadalmi-gazdasági intézkedéseivel, amelyekkel a kapitalista osztály alól kihúzta a gazdasági alapot, olyan gazdasági alapot teremtett ennek a népi demokrata államnak, amely lehetővé tette, hogy mindössze 2 évvel a háború befejezése után áttérjen a szocialista tervgazdálkodásra, feltárva a népi demokráciák többi országa előtt a szocialista fejlődés útját, gyakorlatával és elméletével bebizonyítva, hogy a népi demokrácia állama szocialista állam, csak a szocialista állam különleges formáját öltötte fel; a proletariátus diktatúrájának és a kapitalizmusból a szocializmusba vezető átmenet korszakának különleges alakját. Tanulság ez, amelyet Jugoszlávia Kommunista Pártjának tapasztalata nyújt a nemzetközi munkásmozgalomnak, s azoknak a népeknek, ame-

lyek ma felszabadító harcot folytatnak az imperializmus ellen; hozzájárulás ez, amelyet a mi Pártunk adott a marxista-leninista elmélet kincs-tárához.

Mindezen történelmi tényekkel, ezzel az egész igazsággal szemben egyáltalán semmi jelentősége sincs annak a nyomorúságos, elvnélküli, marxista-ellenes hajszának, amelyet a Tájékoztató Iroda kommunista pártjainak irányítói folytatnak a szocialista Jugoszlávia ellen. Ez a haj-sza önmagát tépi, marcangolja széjjel. Dühével, hisztériájával a saját belső gyengeségét és tarthatatlanságát árulja el. Elsősorban a népi de-mokráciák többi országainak a gyakorlata fogja lerombolni, amely egy-re elszántabban a mi gyakorlatunk nyomdokain halad, attól tanul, azt igyekszik elérni, éppen azokat az intézkedéseket alkalmazva, amelyek miatt ezekben az országokban megindult a hajszá Jugoszlávia ellen. Azt a történelmi tény azonban, hogy Jugoszlávia volt, sőt maradt is a népi demokráciák vezető állama, hogy példáját nem hagyhatja figyel-men kívül egyetlen más állam sem — ha súlyt helyez arra, hogy népi demokrata államnak tartsák —, bizonyítja az is, ami az utóbbi időben ezekben az országokban az elméleti fronton történik. A Jugoszláviának címzett szokásos szidalmak s a jugoszláviai szocializmus építését aka-dályozó intézkedések foganatosítása ellenére, a Tájékoztató Iroda ösz-szes kommunista pártjai, — a Bolsevik Párttal együtt — kénytelenek voltak lerázni azt az elméleti kábultságot, amely náluk a népi demokrata állam jellegére és működésére vonatkozó alapvető kérdések terén még tegnap is uralkodott és amely »tudományos« irodalmukban, az SzKP(b) Központi Vezetőségének a múlt tavasszal a mi Központi Vezetőségünk-höz intézett leveleiben és a Tájékoztató Iroda hírhedt határozatában a lecsodálatosabb módon megnyilvánult. Ezen eszmei zűrzavar helyett, amely a népi demokrata államot a kizsákmányoló államok közé so-rozta s még hozzá abban az időben, amikor mindenki számára szem-mel látható volt legalább Jugoszlávia szocialista jellege és amely ideoló-giai zűrzavar minden kapcsolatot tagadott a népi demokrata állam és a szocializmus között, vagy az ilyen államformát átmenet előtti alaknak vélte a kapitalista állam és azon állam között, amelyet majd olyannak le-het tekinteni, amelyben hozzá lehet fogni a szocializmus építéséhez, — most, miután annyira beverték a fejüket a valóság falába, az összes ilyen kommunista pártok elfogadták a népi demokrata állam jellegére vonatkozó azt az elméletet, amelyet a mi Pártunk dolgozott ki a mi szocialista gyakorlatunkra támaszkodva. És ahogyan a fejlődés szűk-ségszerűen és gyorsan végzett a népi demokráciára vonatkozó hely-telen elméletekkel, ugyanúgy végezni fog az SzK(b)P KV leveleiben és a Tájékoztató Iroda határozatában lévő többi téves tétellel és állítás-sal is.

A megalakulása óta eltelt 30 esztendő alatt Jugoszlávia Kommu-nista Pártja fejlődésének nehéz, de dicsőséges útját járta.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának történelme a Párt szakadatlan belső harcának története, amelyet a helyes forradalmi irány megtar-tásáért és a Pártnak a megalkuvó elemektől való megtisztításáért vívott; a két fronton vívott szakadatlan harc története ez: a jobboldali és »baloldali« oportünizmus ellen, a frakciózás ellen a Pártnak, a Párt eszmei és akciói egységére törő jobboldali és »baloldali« rom-boló elemek ellen folytatott küzdelem története.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának történelmét a délszláv népek legiobb fiainak vérével és szenvedéseivel írták; azokéval, akik nem

sajnálják az áldozatot népiük boldogabb jövőjéért, akik megalkuvás-nélküli harcot vívtak Pártunk húszéves illegalitása alatt fennálló leg-nehezebb körülmények között, akiket a Párt tanított arra, hogy hős-tetteket vigyenek véghez.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának történelme Jugoszlávia minden nemzete dolgozó népeinek hosszú, következetes, megalkuvásnélküli, áldozatos harcának története a politikai és szociális reakció, valamint a nemzeti elnyomatás és a nagy-szerb királypárti csoport hegemo-niája ellen, amely Jugoszláviát a népek börtönévé, az európai reakció és az ellenforradalom egyik erődjévé tette.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának történelme Jugoszlávia minden népének a nemzeti szabadságért és egyenjogúságért, az igazi de-mokráciáért vívott harcának története; annak a harcnak a története; amelyet a Párt következetesen, világos célkitűzéssel, önfeláldozóan vívott s amely a Pártot a régi Jugoszlávia összeomlása után az ország népeinek élére emelte, s a felszabadító harcok kezdeményezőjévé, szervezőjévé és irányítójává tette.

Jugoszlávia Kommunista Pártjának története a munkásosztály élgárdájának a története; annak az élgárdának, amely mind szorosabb kapcsolatokat teremtett a falvak és városok dolgozó népének legszé-lesebb tömegei között, utat mutatott nekik és a dolgozó népet, meg az el-nyomott nemzetiségeket harcba vetette a földes kizsákmányolók járma és az idegen hódítók rabsága alóli felszabadulásért, a kapitalista kizsák-mányolók és elnyomók hatalmának megdöntéséért, a dolgozó nép és az élenjáró munkásosztály hatalmának megalkotásáért».*

Szilárdan a marxizmus-leninizmus alapjain állva a Kommunista Párt ma Jugoszláviában irányító és összefogó erő, az összes dolgozók él-gárdája, amely Jugoszlávia népeit biztosan, bátran, minden nehézség el-lenére — bárholnan eredjen is — rendületlenül vezeti a szocialista tár-sadalom felépítése felé. Pártunkat ehhez a szerephez 30 esztendőes fejlő-dése juttatta, amelyben különleges fontosságot kell tulajdonítani a má-sodik világháborút megelőző ötéves időszaknak; annak az időköznek, amelyben az új vezetőség — Titóval az élen — leszámolt a frakciózás minden maradványával a Pártban, megtisztította a Pártot az idegen ele-mektől, az osztályellenség minden nyílt és álcázott ügynökétől, magához vonzotta a munkásosztály legjobb elemeit, szoros kapcsolatba lépett a dolgozó tömegekkel, helyes politikai vonalvezetésével tekintélyt harcolt ki a Pártnak és képessé tette a Pártot azoknak a korszakalkotó felada-toknak az elvégzésére, amelyek elé a fasiszta imperialisták rohama állí-totta.

Jugoszlávia munkásosztályát és minden dolgozóját ma jobban, mint eddig bármikor, megingathatatlan bizalom tölti el, hogy Jugoszlávia Kommunista Pártja és Központi Vezetőségének irányítása mellett — Titóval az élen — ragyogó győzelmet harcol ki Jugoszlávia szocialista társadalmának megvalósításáért indított küzdelemben.

* A JKP statútuma.